

[Camre.]

at forbedre vilkårene for almen praksis i videste forstand.

Lægevidenskaben er som andre videnskaber i enorm vækst, og da ingen kan dække en hel videnskabs område, er en specialisering afgørende nødvendig. Den situation, som de fleste praktiserende læger er stillet i, er imidlertid uholdbar. Der er meget ringe mulighed for at følge med i lægevidenskabens udvikling, ringe mulighed for at forske, ringe mulighed for at nyttiggøre assisterende arbejdskraft osv., og dertil kommer så manglerne ved uddannelsen.

Der findes i dag intet diagnostisk system her i landet, der kan beskrive sygdomsmønsteret og behandlingen uden for hospitalerne. WHO's diagnosesystem er et typisk hospitalssystem, hvor forfinede undersøgelser munder ud i diagnoser, der godt nok kan beskrive visse organforstyrrelser, men slet ikke en persons problemer i det daglige totalmiljø. Jeg kunne tænke mig, at en af grundene til, at de praktiserende læger ikke bidrager til ny viden ved hjælp af forskning i noget væsentligt omfang, er, at de føler WHO's diagnostiske system presset ned over sig. Dette system kan anvendes, når en vis mængde teknisk udstyr er til rådighed, men dette tekniske udstyr har de praktiserende læger ikke. De føler en slags mindreværd og tør ofte ikke stille diagnoserne og gå i gang med behandling. Følgerne heraf er naturligvis, at en lang række patienter, som burde kunne behandles af den praktiserende læge, i dag må henvises til hospitalerne og altså til en mere omkostningskrævende behandling, end der egentlig er brug for.

Jeg tror, at det offentlige må gå bevidst og aktivt ind i forbedringen af de praktiserende lægers vilkår. På den ene side bør vi bestemt beholde familielægesystemet i den forstand, at hvert menneske har en fast læge, men samtidig må vi skabe muligheder for, at lægerne kan samarbejde i lægehuse, hvor et virkeligt holdarbejde kan etableres med virkelige videreuddannelsesmuligheder, muligheder for at følge med i den medicinske videnskabs udvikling, med forskningsmuligheder, og med en fremskudt position i det sociale forebyggelses- og behandlingsarbejde.

Det er af ganske uhyre betydning, at

almen medicin og socialmedicin styrkes i lægeuddannelsen. Jeg vil imidlertid tro, at det er mindre hensigtsmæssigt straks at opbygge et selvstændigt institut for almen medicin. For at sikre en tilstrækkelig tværfaglig uddannelse og forskning anses det jo almindeligvis for ønskeligt at opretholde forholdsvis store institutter.

På forslaget til finanslov for 1972-73 har undervisningsministeriet ansøgt om 9 professorater til Københavns universitet, og blandt disse er endnu et professorat i socialmedicin med speciale i almen medicin. Herved sikres, at der ikke bliver en egentlig ventetid med etableringen af et helt nyt institut, og det vanskelige afgrænsningsspørgsmål mellem det eksisterende institut for socialmedicin og et institut for almen medicin kan undgås.

Jeg finder, at forslagsstillerne med det foreliggende forslag har givet en understregning af, at det er vigtigt at anskue lægegerningen ikke blot som et spørgsmål om at behandle syge organer, men også — og måske nok så meget — om at behandle syge mennesker og deres total-situation. Dette er i mindre grad et spørgsmål om højt avanceret teknik og i højere grad et spørgsmål om den rigtige uddannelse af den praktiserende læge og om en rigtig organisation af den primære lægetjeneste.

Investering i at forbedre den primære lægetjeneste vil give besparelser i hospitals-sektoren på lidt længere sigt. Man må vel også nok sige, at pengene til forbedring af uddannelsen af de praktiserende læger er for småpenge at regne i sammenligning med priserne på hospitalssenge.

Jeg håber at have gjort det klart, at vi fra socialdemokratiets side er enige med venstre i målsætningen for dette forslag, men at vi finder, at samfundet kan få mere ud af pengene ved at have den almene medicin placeret uddannelsesmæssigt sammen med socialmedicinen.

Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne give tilslutning til, at vi i uddannelsesudvalget ser nærmere på, hvorledes vi i den kommende tid bedst fremmer uddannelse og forskning i almen medicin såvel på Københavns universitet som på de øvrige universiteter, der meddeler undervisning inden for det lægevidenskabelige område.